

вразумливъ за него языкъ ще съставимъ ные, като му распра-
вямъ и пишемъ за него по единъ языкъ който не е неговъ?

Въ нашѣтъ скуднѣ и бѣднѣ книжничѣ и така се е вече
набрало доста много чюждица и такава нескладна свояца са-
модройки думы, съ които незнаемъ какво ще правимъ за на-
прѣдъ! Само изучаванieto на народный, съществуващій у на-
родътъ языкъ, на духътъ и свойствата му може да ны избави
отъ тойзи хаосъ и да ны ръководи по-безопасно въ този не
толковъ лекъ пѣтъ къмъ правилното му развивание.

Имало бы и друго що да се каже върху изучаванieto на
българскый языкъ, нъ за сега ные за по-добръ видѣхмы това
само да кажемъ, за да дадемъ поводъ да се говори за языко-
учението у насъ, което е тѣй занемарено, щото нѣкои сж при-
стигнали даже и за наукъ да го нечитатъ. У насъ е наста-
вло днесъ пословичното онова:

Мжжъ е сѣки който носи гащъ,

А писатель който знай да дращи.

Така се языкъ не създава; а народъ безъ языкъ народъ
не става.

Пловдивъ, 16 Юния 1882 год.

П. Р. С.